

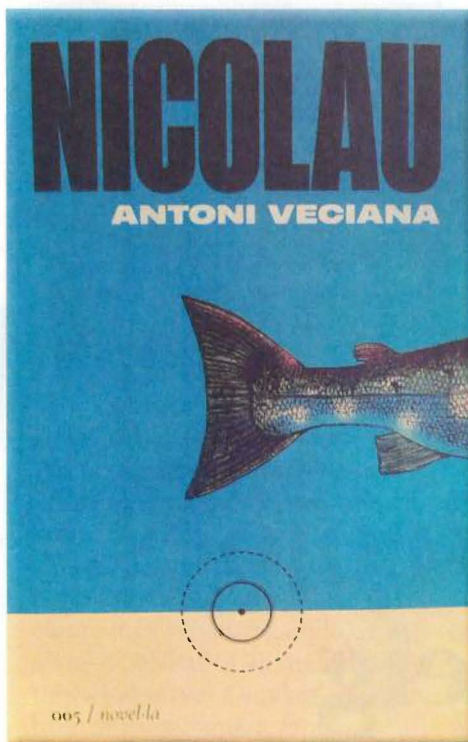

Nicolau

Miro una d'aquestes meravelloses fotografies d'estels a la migdiada. Me'n meravello. Ja deu ser veritat que davant la inabastable amplitud de l'univers els éssers humans quedem descol·locats. Badocs descol·locats. Després em poso melancòlic: potser, per replegament, perquè uns virus ens ataca sense contemplacions, o per tornada al concret i al local, als nostres afectes íntims, resulta que llegim amb curiositat coses contades sobre la mar, la mar mediterrània, però no com a estiuejants que s'asseuen a la sorra de la platja sinó com a pescadors que van mar endins a cercar els peixos, a la matinada.

En els moments de mínima lucidesa em poso a llegir la novel·la intitulada *Nicolau*, que ha escrit Antoni Veciana, que és un escriptor nascut a Reus, dels que comencen. A les prestatgeries hi trobaran el seu llibre imprès que presenta el motiu d'una cua de peix. La novel·la és original però pateix els defectes d'una primera obra: l'autor confia massa en les seues emocions i li falta la tècnica per fer-les sentir al lector. Llavors, el lector ha de suplir el que el novel·lista només insinua. I és el que he fet: compensar el que el novel·lista només deixa entreveure, a saber la fascinació d'un noi per la mar.

I pensant, quan el virus del covid m'ho permetia, dic, si bé s'ho

↓ **LA NOVEL·LA DE VECIANA
PREN FORÇA A PARTIR DEL
CAPÍTOL V, QUAN EL PROTAGONISTA
COMENÇA A ESDEVENIR UN PEIX**

miren, les cues de peix són curioses formes anatòmiques que els habitants de terra endins només veiem a les peixateries, sovint sense admiració ni curiositat ni sorpresa. El novel·lista hi fa bascular la nova natura de l'heroi.

Antoni Veciana ha contat una història d'un noi que sempre que pot se'n va cap a la mar, a nedar. Deixa el muntet de roba a la platja i les espadnyes i es perd a la mar.

És la imatge més clara de la novel·la. I, en tornar, sempre ve carregat d'algues i a vegades se li adhereixen les closques i les petites petxines a les cuixes.

Per mi, que soc home de riu i de braçal, el llibre m'ha mostrat de lluny, però molt de lluny, la vida que el mar suscita per als pescadors. M'he hagut d'imaginar els peixos d'ulls lluents i escata humida sota l'aigua salada. No és fàcil contar en una novel·la tot el que el mar neda i viscut des del mite pot aportar a un lector més aviat indiferent i mansament administratiu, assegut en una cadira com ara jo.

Pel meu gust, l'autor ha confiat massa en un llenguatge diguem dialectal o col·loquial per recordar les coses de la mar. I, és clar, ha buscat el Mite, així, amb majúscules. És la direcció contrària de l'educació en la meua joventut.

Cada vegada que els humans cerquem la Raó i la Tècnica, sempre hi ha un rebrot de qui torna al Mite i les Metamorfosis. És un debat etern.

La novel·la d'Antoni Veciana pren força a partir del capítol V, molt especialment, perquè el lector s'anirà adonant de com el personatge va esdevenint un peix. No és cap misteri: les metamorfosis solen ser les formes que interpretem per parlar de l'Inefable, del Canvi, del que se'ns esmuny.